

Arrest

nr. 34 796 van 25 november 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 14 juli 2009 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. VAN STEENBRUGGE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 juli 2005 diende verzoekers echtgenote, die de Nederlandse nationaliteit heeft, een aanvraag in tot vestiging op Belgisch grondgebied als werkneemster.

1.2. Verzoeker diende op 5 december 2005 een aanvraag in tot vestiging op Belgisch grondgebied als echtgenoot van een EU-onderdaan, dit op basis van een huwelijksakte waaruit blijkt dat hij met de in punt 1.1. bedoelde persoon getrouwd is op 27 december 1999.

1.3. Op 11 januari 2006 werd verzoeker in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Nadien werden verzoeker en zijn echtgenote geschrapt uit de bevolkingsregisters wegens terugkeer naar Nederland. Op 17 juni 2006 werd verzoeker terug ingeschreven in de bevolkingsregisters.

1.4. Uit de “akte van berusting tevens verzoek tot inschrijving” van de echtscheiding in de registers van de burgerlijke stand van 29 april 2003 van de hand van de advocaat van de ex-echtgenote van verzoeker en een kennisgeving van deze inschrijving van de gemeente 's Gravenhage van 11 juli 2003 blijkt dat de echtscheiding tussen verzoeker en zijn ex-echtgenote is uitgesproken op 14 april 2003.

1.5. De Dienst Vreemdelingenzaken krijgt op 28 augustus 2008 kennis van het feit dat op 14 april 2003 de echtscheiding tussen verzoeker en zijn ex-echtgenote werd uitgesproken.

1.6. Op 14 juli 2009 nam de gemachtigde van de minister een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), die betekend werd op 21 juli 2009.

Dit is thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Art. 42septies van de wet van 15.12.1980 De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.

Betrokken vreemdeling heeft op 05.12.2005 een aanvraag vestiging ingediend als echtgenoot van de Nederlandse onderdane B.O. die op dat moment gevestigd was als EU burger in het Rijk.

Om zijn aanvraag vestiging te staven legde hij een huwelijksakte voor waaruit blijkt dat hij op 27.12.1999 gehuwd was met B.O.

Gezien deze akte de band met de Nederlandse onderdane afdoende aantoonde werd de betrokkene op 11.01.2006 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Op 28.08.2008 werd de DVZ door de gemeente Gent in het bezit gesteld van twee documenten die bewijzen dat de betrokkene op 14.04.2003 gescheiden is van zijn Nederlandse echtgenote. Met name de akte van berusting opgesteld door de advocaat van B.O. aan de burgerlijke stand van 's Gravenhage op 14.04.2003 (rekestnummer 02/5932) over te schrijven in de registers van de gemeente en een ‘kennisgeving van inschrijving’ opgesteld door de gemeente Den Haag op 11.06.2003 waaruit blijkt dat de echtscheiding tussen deze twee personen werd overgeschreven in de registers van de gemeente. De gemeente Gent heeft de betrokkene gevraagd een echtscheidingsakte aan hen voor te leggen op 29.08.2008. Tot op heden heeft hij dat niet gedaan.

*Het is duidelijk dat betrokkene misleidende informatie gegeven heeft door bij zijn aanvraag vestiging in functie van B.O. zijn huwelijksakte voor te leggen terwijl deze akte achterhaald was door een echtscheidingsakte. Deze fraude was beslissend gezien hij als ex-echtgenoot van een EU burger geen recht had op een vestiging in België. In navolging van het rechtsprincipe *fraus omnia corrumpit* moet het verblijfsrecht dus worden ingetrokken.”*

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker in fine van zijn verzoekschrift en repliekmemoire het voordeel van de kosteloze rechtspleging vraagt, dient er op te worden gewezen dat wat betreft de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn. Dit verzoek wordt bijgevolg afgewezen.

3. Over de grond van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker een schending op de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Doordat:

*De Dienst Vreemdelingenzaken de bestreden beslissing grondt op het beginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’, stellende dat het duidelijk is dat verzoeker misleidende informatie gegeven heeft door bij zijn aanvraag vestiging in functie van B.O. zijn huwelijksakte voor te leggen terwijl deze akte achterhaald was door een echtscheidingsakte, en dat deze fraude beslissend was gezien hij als ex-echtgenoot van een EU burger geen recht had op een vestiging in België.*

Terwijl

De tegenpartij vooreerst niet kan stellen dat verzoeker als ex-echtgenoot van een EU burger überhaupt geen recht op vestiging had ten tijde van de aanvraag tot vestiging.

ii) De tegenpartij ten tweede niet kan stellen dat de (misleidende informatie die verzoeker heeft verstrekt, fraude was van doorslaggevend belang.

Verdere uitwerking van het middel

i) Verzoeker kon ten tijde van de aanvraag vestiging een beroep hebben gedaan op art. 40 bis, §2, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet, juncto de Omzendbrief van 30 september 1997 betreffende het verlenen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwonen in het kader van een duurzame relatie.

Op het moment van de aanvraag was er immers een duurzame relatie met zijn ex-echtgenote B.O., die gevestigd was als EU-onderdane (hebbende de Nederlandse nationaliteit) op het Belgisch grondgebied.

De premisse waaruit de tegenpartij vertrok, om daaruit dan af te leiden dat verzoeker doelbewust misleidende informatie heeft verstrekt om een verblijfsmachtiging te bekomen (hetgeen zonder de misleidende informatie beweerdelijk niet zou zijn gelukt), is dan ook fundamenteel onjuist.

De motivering van de tegenpartij is materieel onjuist.

Zulks op zich maakt reeds een schending uit van de materiële motiveringsplicht, waardoor de bestreden beslissing met nietigheid is behept.

ii) Ten tweede kan de tegenpartij evenmin stellen dat het voorleggen van de achterhaalde huwelijksakte fraude heeft uitgemaakt die van doorslaggevend belang was voor het bekomen van een verblijfsmachtiging.

Fraude veronderstelt een doelbewuste handeling, die er op gericht was de Belgische Staat te misleiden.

In casu was er voor verzoeker geen enkele reden om de Belgische Staat te misleiden.

Ook zonder huwelijksakte zou verzoeker een verblijfsmachtiging hebben bekomen in toepassing van art. 40 bis, §2, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

in de loutere hypothese dat verzoeker effectief fraude zou hebben gepleegd (quod non), dan zou verzoeker ook zonder deze fraude een verblijfsmachtiging hebben bekomen in toepassing van art. 40 bis, §2, lid 1, 2 van de Vreemdelingenwet. De beweerde fraude was dienvolgens hoe dan ook niet van doorslaggevend belang.

Ook dit aspect van de materiële motivering is onjuist. en maakt een schending van een substantiële vorm vereiste uit.

De bestreden beslissing dient vernietigd.”

3.2. Volgens verwerende partij houdt het argument van verzoeker dat de beslissing moet vernietigd worden omdat hij sowieso recht had op een verblijf omdat hij terug een duurzame relatie had met zijn Nederlandse ex-echtgenote geen steek. Verwerende partij benadrukt dat verzoeker met dit argument niet aantoonde dat hij destijds niet bewust misleidende informatie heeft verstrekt. Verwerende partij preciseert dat verzoeker op het ogenblik dat hij de vestiging aanvroeg als echtgenoot van een Nederlandse onderdane, wist dat hij op dat ogenblik reeds meer dan twee jaar gescheiden was. Verwerende partij vervolgt dat verzoeker destijds zijn vestigingsaanvraag niet ingeleid heeft op grond van een duurzame relatie. Verwerende partij benadrukt dat verzoeker destijds gelogen heeft over zijn echtscheiding of minstens relevante informatie heeft achtergehouden waardoor hij op grond van valse motieven een verblijfsrecht in België heeft verworven. Verwerende partij stelt aan de hand van het administratief dossier vast dat verzoeker nooit een inspanning heeft gedaan om de overheid te informeren over zijn huwelijkssituatie, noch in de periode voor de toekenning van zijn verblijfsrecht noch in de periode erna.

3.3. In zijn repliekmemoratie stelt verzoeker:

“2. Verzoeker stelde dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht heeft geschonden door:

- enerzijds te stellen dat verzoeker als ex-echtgenoot van een EU-onderdane geen recht had op verblijf,

- anderzijds te stellen dat er fraude was van doorslaggevend belang.

De verwerende partij merkt enerzijds op dat verzoeker betoogt dat de beslissing vernietigd moet worden omdat hij sowieso recht had op verblijf op grond van duurzame relatie met zijn Nederlandse ex-echtgenote 1(p. 4. alinea 4 nota).

Verwerende partij merkt anderzijds op dat verzoeker zijn vraag tot verblijf eertijds heeft gebaseerd op zijn huwelijk, dat dit misleidende informatie en valse verklaringen zijn geweest (leugens en/of

achterhouden van informatie), en dat verzoeker dus op grond van valse motieven een verblijfsrecht heeft bekomen in ons land (p. 5 alinea 2 nota).

3. De verwerende partij antwoordt niet op het eerste onderdeel van het eerste middel.

Dat verzoeker als ex-echtgenoot van een EU-onderdane theoretisch recht op verblijf kon bekomen op grond van duurzame samenwoning met zijn ex-echtgenote wordt door de verwerende partij niet betwist. Op grond hiervan alleen al komt vast te staan dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

De bestreden beslissing kan immers niet zomaar stellen dat verzoeker (of een andere rechtsonderhorige) automatisch geen recht op verblijf heeft in de hoedanigheid van ex-echtgenoot van een EU-onderdane.

De - wellicht weinig voorkomende - hypothese dat iemand opnieuw duurzaam gaat samenwonen met zijn/haar ex-echtgenoot schept immers mogelijkheid tot een verblijfsvergunning op grond van duurzame samenwoning (op basis van art. 40 bis, §2, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet, juncto de Omzendbrief van 30 september 1997 betreffende het verlenen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwoning in het kader van een duurzame relatie).

De bestreden beslissing vertrekt dan ook vanuit een fundamenteel foutieve premisse, en schendt om die reden reeds de materiële motiveringsplicht.

4. Nu de bestreden beslissing vertrekt vanuit een foutieve premisse. is ook de verdere motivering die steunt op deze premisse foutief (tweede deel van het eerste middel).

De bestreden beslissing legt immers een motief voor het afleggen van misleidende verklaringen (leugens, valse verklaringen, fraude, motieven,...) in de mond van verzoeker, terwijl dit motief niet bestond.

Verzoeker had helemaal geen leugens nodig om een verblijfsrecht te bekomen (cfr. supra).

Er kan dan ook niet gesteld worden dat de beweerd foutieve verklaringen van doorslaggevend belang waren voor het bekomen van een verblijfstitel.

Had verzoeker op het moment van de aanvraag gezegd dat hij duurzaam samenwoonde met zijn ex-echtgenote. dan had hij ook verblijfspapieren verkregen.

Bij afwezigheid van enige motief kan men niet spreken van fraude”, laat staan van fraude van doorslaggevend belang.

5. De verwijzing die de verwerende partij maakt naar de rechtspraak van de Raad van State omtrent de materiële motiveringsplicht (p. 5 in fine/ p.6 nota) is niet pertinent.

Verzoeker stelt juist dat de administratieve overheid niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat zij die niet correct heeft beoordeeld, en dat zij in alle geval niet in redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uw Raad is perfect bevoegd om dit te beoordelen in het licht van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker volhardt in de twee onderdelen van zijn eerste middel.

6. Ondergeschikt

- Verzoeker beseft terdege dat hij een fout heeft gemaakt, en dat hij zijn aanvraag tot vestiging heeft gebaseerd op informatie die reeds achterhaald was.

Dit is een pure vergetelheid geweest, die verzoeker omstandig heeft gekaderd in zijn inleidend verzoekschrift.

Met name: er was reeds jaren opnieuw een relatie met samenwoning met de ex-echtgenote (op basis waarvan verzoeker nota bene een verblijfstitel bezat in Nederland), de echtscheiding was in Algerije nog niet eens overgeschreven, de relatie ging goed, beiden beslisten om te kiezen voor de relatie en daartoe te verhuizen naar België,...

Verzoeker meent dan ook op geloofwaardige wijze te hebben aangetoond dat hij niet bewust misleidende informatie heeft verstrekt.

Verwerende partij kan niet gevolgd worden wanneer zij stelt dat het administratieve dossier geen enkel document bevat waaruit zou moeten blijken dat verzoeker een inspanning heeft geleverd om de bevoegde overheid te informeren over zijn huwelijkssituatie (p.5. alinea 4 nota).

Verzoeker wijst er vooreerst op dat hij na het verkrijgen van zijn verblijfsdocumenten op 11.01.2006 gedurende lange periode niets meer hoorde van de verwerende partij.

Overigens stond nergens op de verblijfsdocumenten van verzoeker vermeld dat hij deze kreeg op grond van zijn huwelijk met mevrouw B..

Aangezien zich blijkbaar geen probleem stelde. kan van verzoeker niet worden verwacht dat hij de verwerende partij moest informeren over zijn huwelijkssituatie.

Toen verzoeker echter werd aangeschreven door de Dienst Burgerlijke Stand van de stad GENT (dit was op 28.08.2008), maakte hij zodra mogelijk (op 17.10.2008) documenten over waaruit bleek dat hij uit de echt gescheiden was te Nederland (stuk 13).

Na overmaking van stuk 13 werd verzoeker hieromtrent niet meer aangeschreven door de diensten van de Stad Gent.

Zonder verder bericht werd vervolgens op 31.07.2009 - na bijna een volledig jaar - dan de bestreden beslissing betekend.

Uit deze (ongelukkige) samenloop van omstandigheden kan niet worden afgeleid dat verzoeker doelbewust misleidende informatie heeft versterkt, noch dat hij doelbewust valse verklaringen heeft afgelegd.

- Verzoeker merkt tenslotte op dat de bestreden beslissing vermeldt:

• "Gezien deze akte (de huwelijksakte) de band met de Nederlandse onderdane afdoende aantoonde werd de betrokkene op 11.01.2006 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen."

Verzoeker herhaalt dat de band met de Nederlandse onderdane even goed aangetoond werd (of beter had kunnen worden) door voorlegging van de Nederlandse verblijfsdocumenten (stuk 10!) en het bewijs van samenwoning te Brussel.

Ook in dit geval zou verzoeker door verwerende partij in het bezit gesteld zijn geweest van een verblijfstitel.

Kortom: er was geen enkele reden voor verzoeker om misleidende informatie te verstrekken, en/of fraude te plegen.

Verzoeker heeft dit dan ook nooit doelbewust gedaan."

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.5. De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht."

3.6. De bestreden beslissing stelt: *"Het is duidelijk dat betrokkene misleidende informatie gegeven heeft door bij zijn aanvraag vestiging in functie van B.O. zijn huwelijksakte voor te leggen terwijl deze akte achterhaald was door een echtscheidingsakte. Deze fraude was beslissend gezien hij als ex-echtgenoot van een EU burger geen recht had op een vestiging in België. In navolging van het rechtsprincipe *fraus omnia corumpit* moet het verblijfsrecht dus worden ingetrokken."* Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag van 5 december 2005 tot vestiging als echtgenoot van een EU-burger, een gelegaliseerde huwelijksakte heeft overgemaakt waaruit blijkt dat hij op 27 december 1999 getrouwd is met de in punt 1.1. bedoelde persoon. Verzoeker heeft derhalve bewust een vestigingsaanvraag ingediend op grond van een huwelijk dat blijkens de stukken van het administratief dossier reeds twee jaar voor het indienen van de vestigingsaanvraag ontbonden werd, namelijk door een echtscheiding uitgesproken op 14 april 2003. Verzoeker kan dan ook niet dienstig als argument inroepen dat nergens op zijn verblijfsdocumenten vermeld werd dat hij deze kreeg op grond van zijn huwelijk met de in punt 1.1. bedoelde persoon.

3.7. Met zijn betoog waarin hij aposteriori een uitleg geeft voor zijn handelwijze en waarin hij deze tracht te minimaliseren door te stellen dat het indienen van zijn vestigingsaanvraag *"op basis van informatie die reeds achterhaald was"*, een *"pure vergetelheid"* betreft, toont verzoeker niet aan dat het kennelijk onredelijk is om hem zijn verblijfsrecht te ontnemen op grond van artikel 42 septies van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan vooreerst niet worden bijgetreden waar hij stelt: *"(...) De tegenpartij vooreerst niet kan stellen dat verzoeker als ex-echtgenoot van een EU burger überhaupt geen recht op*

vestiging had ten tijde van de aanvraag tot vestiging.” Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift zelf toe dat er op 14 april 2003 een vonnis gewezen werd naar Nederlands recht, waarbij de echtscheiding werd uitgesproken. Er is geen enkele wetsbepaling die een recht op vestiging toekent aan een vreemdeling in de hoedanigheid van ex-echtgenoot. Het gegeven dat de verwerende partij niet uitdrukkelijk verweer voert met betrekking verzoekers voornoemde stelling heeft niet als gevolg dat *“op grond hiervan alleen komt vast te staan dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.”* Verzoeker kan tevens niet gevolgd worden wanneer hij stelt dat *“de tegenpartij ten tweede niet kan stellen dat de (misleidende) informatie die verzoeker heeft verstrekt, fraude was van doorslaggevend belang.”* Verzoeker werkt deze stelling uit aan de hand van initiatieven die hij zou kunnen ondernomen hebben om zonder een huwelijksakte een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Verzoeker gaat hiermee volledig voorbij aan het gegeven dat hij deze initiatieven niet ontplooid heeft, maar integendeel verkoos gebruik te maken van een huwelijksakte om een vestigingsaanvraag in te dienen als echtgenoot, terwijl hij wist dat zijn huwelijk ontbonden was door de echtscheidingsakte. Verzoeker kan uit het feit dat hij op 17 oktober 2008 aan de stad Gent het bewijs overmaakte van zijn echtscheiding niet dienstig zijn goede bedoelingen afleiden. Uit het administratief dossier (cfr. infra punt 3.14) blijkt dat hij hiertoe slechts overgegaan is op vraag van de stad Gent en hiermee slechts de informatie bevestigt die de overheid zelf vergaard had maar waarvan het aan verzoeker zelf toekwam om deze mee te delen bij het indienen van zijn vestigingsaanvraag. Verder wijst de Raad er in dit verband nog op dat artikel 40 bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet ingevoerd werd door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, die pas in werking getreden is op 1 juni 2008. De Raad ziet moeilijk in op welke wijze verzoeker zich bij zijn aanvraag tot vestiging op 5 december 2005 zou kunnen beroepen hebben op een wetsbepaling die op dat ogenblik nog niet bestond. Waar verzoeker verwijst naar de toepassing van de omzendbrief van 30 september 1997 betreffende het verlenen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwonen in het kader van een duurzame relatie wijst de Raad erop dat dit initiatief in het gunstigste geval slechts aanleiding zou gegeven hebben tot de afgifte van een bewijs tot inschrijving in het vreemdelingenregister, daar waar door het ontbreken van de huwelijksakte verzoeker in het bezit gesteld werd van een gunstigere verblijfsvergunning, namelijk een identiteitskaart voor vreemdelingen. Verzoeker toont niet aan dat er voor hem geen enkele reden was om de Belgische Staat te misleiden en toont evenmin aan dat de gepleegde fraude niet van doorslaggevend belang was.

3.8. De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of dat de gemachtigde van de minister bij het treffen van de bestreden beslissing op een kennelijk onredelijke wijze is te werk gegaan. Een schending van een substantiële vormvereiste wordt niet aangetoond.

Dienvolgens is het eerste middel ongegrond.

3.9. In een tweede middel werpt verzoeker een schending op van *“het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding juncto schending van de hoorplicht.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Doordat

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art 42 septies van de wet van 15.12.1980 (die een discretionaire bevoegdheid toekent aan de minister of zijn gemachtigde).

zonder dat verzoeker op enigerlei wijze werd uitgenodigd voor verhoor om zich ter zake van het voorleggen van de “achterhaalde huwelijksakte” te verdedigen.

Terwijl

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

Dat dit des te meer geldt indien de Minister op grond van de hem verstrekte gegevens kan beslissen al dan niet de verblijfsvergunning in te trekken (zie het toepasselijke wetsartikel art. 42 septies van de wet

van 15.12 1980: De Minister of de gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of zijn familieleden...")

Verdere uitwerking van het middel

Verzoeker wordt verweten fraude te hebben gepleegd door het voorleggen van een achterhaalde huwelijksakte.

Het beweerdelijk plegen van fraude maakt ontegensprekelijk een persoonlijke tekortkoming uit in hoofde van verzoeker.

De bestreden bestuurshandeling ent zich op deze persoonlijke tekortkoming om het eertijds aan verzoeker verleende voordeel (het recht op vestiging in het kader van het huwelijk met een EU-onderdaan) te ontnemen.

In casu betreft de bestreden beslissing dus geen weigering om een door verzoeker gevraagd voordeel te verlenen.

De bestreden bestuurshandeling waarbij wordt beoordeeld of verzoeker nog aanspraak maakt op het recht op vestiging is gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoeker.

Het recht op tegenspraak diende te worden gehonoreerd.

Waar dit in casu niet gebeurde, werd het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer specifiek de hoorplicht, onmiskienbaar geschonden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker zijn standpunt heeft kunnen uiteenzetten, noch dat hij de mogelijkheid heeft gekregen om zijn aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven.

Verzoeker heeft zich ter zake niet kunnen verdedigen.

Nochtans had (en heeft) verzoeker desbetreffend valabele argumenten om aan te tonen dat hij in casu geen fraude heeft gepleegd (zie hierboven).

De gemachtigde van de minister heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid en heeft deze niet gestoeld op een correcte feitenvinding.

Verzoeker heeft nooit opzettelijk fraude willen plegen ten opzichte van de Dienst Vreemdelingenzaken. Daar was geen enkele reden toe, aangezien bij een correct onderzoek van de feitelijke situatie van verzoeker evengoed een machtiging tot verblijf zou zijn verleend op grond van duurzame samenwoning, overeenkomstig art. 40 bis. §2. lid 1. 20 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakte de Dienst Vreemdelingenzaken evenmin valse documenten over, aangezien de Nederlandse echtscheiding nog niet was overgeschreven in Tunesië (dit gebeurde pas op 22,12.2008: stuk 12), en het huwelijk daar nog steeds geldig was.

Verzoeker woonde op het moment van de aanvraag vestiging opnieuw samen met mevrouw B, en had op basis daarvan in Nederland verblijfsdocumenten verkregen. In deze omstandigheden ging hij gewoon in op vraag van de dienst vreemdelingenzaken van de stad Brussel tot overlegging van een (geldige Tunesische) huwelijksakte.

Verzoeker meent dat gegeven deze feitelijke omstandigheden hem geen "manifeste en opzettelijke fraude" ten laste kan worden gelegd.

Ook het feit dat verzoeker onmiddellijk nadat hem werd gevraagd om een echtscheidingsakte over te leggen, daartoe is overgegaan (stuk 13), wijst op het feit dat hij absoluut niets heeft willen verbergen. Dat het neergelegde stuk (een akte van inschrijving van de Nederlandse echtscheiding) uiteindelijk niet was wat in eerste instantie werd gevraagd (er werd gevraagd een echtscheidingsakte voor te leggen) doet aan het voormelde geen afbreuk, aangezien verzoeker nadien door de Stad Gent niet meer werd verzocht om effectief een echtscheidingsakte voor te leggen, en zich er dus niet van bewust was dat hij niet voldeed aan het gevraagde.

Verzoeker had de kans moeten krijgen, in eerbiediging van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur - meer specifiek het zorgvuldigheidsbeginsel, en het beginsel van de hoorplicht - om bovenstaande argumentatie aan de (gemachtigde van de) minister uiteen te kunnen zetten vooraleer de bestreden beslissing werd genomen.

De voornoemde beginselen van behoorlijk bestuur zijn er precies op gericht om met gedegen kennis van zaken de juiste beslissing te nemen, wat in casu niet gebeurde.

De substantiële vormvereisten zijn geschonden waardoor de bestreden beslissing moet worden vernietigd."

3.10. Verwerende partij merkt in haar nota op dat verzoeker niet aangeeft welk nadeel hij ondervindt door het niet gehoord zijn in deze procedure en evenmin aangeeft welke argumenten hij zou hebben aangebracht om de bestreden beslissing te kunnen vermijden en welk belang hij dus zou hebben gehad bij een verhoor. Verwerende partij vervolgt dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke

zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken en niet op administratieve beslissingen die genomen worden in het kader van de Vreemdelingenwet en concludeert dat verzoeker niet moest gehoord worden. Verwerende partij is verder van mening dat verzoeker in zijn tweede middel ook niet bewijst dat de bestreden beslissing onzorgvuldig zou zijn. Verwerende partij preciseert dat verzoeker gevraagd werd om op uiterlijk 29 augustus 2008 een echtscheidingsakte voor te leggen, wat hij tot op heden niet gedaan heeft. Verwerende partij wijst erop dat het administratief dossier geen afschrift van een echtscheidingsakte bevat en dat verzoeker de misleiding "*liever bewust in stand houdt.*" Volgens verwerende partij bewijst verzoeker ook niet dat er met doorslaggevende informatie geen rekening zou gehouden zijn.

3.11. In zijn repliekmemoirie stelt verzoeker:

"7. Volgens de verwerende partij moest verzoeker niet gehoord worden, en geeft verzoeker niet aan welke argumenten hij zou hebben aangebracht om de bestreden beslissing te kunnen vermijden en welk belang hij dus zou hebben bij een verhoor.

Verzoeker meent echter dat wanneer hem een persoonlijke tekortkoming wordt verweten (in casu fraude), waardoor tegen hem een ernstige maatregel kan worden getroffen (in casu de verwijdering van het Belgisch grondgebied), en waardoor zijn belangen zwaar kunnen worden aangetast (verzoeker verbleef ten tijde van de bestreden beslissing reeds 3 en een halfjaar in België, had hier een contract van onbepaalde duur, en was volledig ingeburgerd), de hoorplicht wel degelijk geldt.

A fortiori wanneer de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt, waarbij dus aan de rechtsonderhorige de middelen moeten worden verschaft om deze discretionaire beslissing te beïnvloeden.

Overigens beroept verzoeker zich niet op de rechten van verdediging (art. 6 EVRM), maar op de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name de hoorplicht.

Anderzijds kan verwerende partij bezwaarlijk voorhouden dat verzoeker niet aangeeft welke argumenten hij zou hebben aangebracht wanneer hij zou zijn verhoord.

In zijn verzoekschrift wees verzoeker omstandig op de argumenten die hij zou hebben ingeroepen (zie p. 7 verzoekschrift, alsook p. 9 verzoekschrift: "Nochtans had (en heeft) verzoeker desbetreffend valabele argumenten om aan te tonen dat hij in casu geen fraude heeft gepleegd (zie hierboven)".)

8. Volgens verwerende partij bewijst verzoeker niet dat de beslissing onzorgvuldige zou zijn (p. 7. alinea 4 nota).

Verzoeker zou de misleiding liever bewust in stand houden door nog steeds geen echtscheidingsakte te hebben voorgelegd.

Verzoeker herhaalt dat hij onmiddellijk een akte van overschrijving van de Nederlandse echtscheiding heeft overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken van de Stad Gent wanneer deze vroeg om een echtscheidingsakte over te maken (stuk 13)

Uit het administratie1 dossier blijkt nergens dat verzoeker er nadien van op de hoogte werd gebracht dat de akte die hij had overgemaakt niet dienstig was.

In alle geval bleek uit de overgelegde akte dat er in Nederland een echtscheiding was geweest, zodat verzoeker niet goed inziet dat hij "de misleiding liever in stand zou houden."

Steeds voldeed hij aan het gevraagde: bij aanvang vroeg de verwerende partij om een huwelijksakte (dewelke hij verschaftte), nadien vroeg de verwerende partij een echtscheidingsakte (dewelke hij niet verschaftte, doch wel een akte van overschrijving van de echtscheidingsakte waarontrent verwerende partij geen verdere opmerkingen maakte).

Verzoeker hoorde nadien meer dan een jaar niets meer, tot hij plotsklaps de bestreden beslissing werd betekend en hem al zijn verblijfsdocumenten werden afgenomen.

9. Verzoeker zou volgens de verwerende partij niet duidelijk maken met welke informatie ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Verzoeker herhaalt nogmaals:

Verzoeker werd nooit in staat gesteld om verdere info te verschaffen over de reden waarom hij per vergissing de aanvraag heeft gesteund op zijn (gewezen) huwelijk, noch over de specifieke omstandigheden van zijn relatie met mevrouw B.

Met de informatie over de persoonlijke toestand van verzoeker, over de relatie en de duurzame samenwoning van verzoeker met zijn ex-echtgenote, en met het feit dat de aanvraag op grond van het huwelijk berustte op een pure vergetelheid, werd ten onrechte geen rekening gehouden.

Dat daaromtrent nooit vragen zijn gekomen vanwege de verwerende partij impliceert dat zij zich niet op afdoende wijze heeft geïnformeerd over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te nemen.”

3.12. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verzoeker betwist niet de juistheid van de informatie waarover verwerende partij beschikte op het ogenblik dat zij de bestreden beslissing trof, namelijk dat verzoeker bij zijn vestigingsaanvraag bedoeld in punt 1.2. reeds uit de echt gescheiden was. Deze informatie volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

3.13. Waar verzoeker aanvoert dat hij de gelegenheid had moeten krijgen om zijn persoonlijke situatie toe te lichten, doelt hij op een schending van de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsverplichting. Volgens de rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95 805; Zie ook I. OPDEBEECK, “De Hoorplicht”, in I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur, Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, Die Keure, 2006, p. 235-278). De beslissing van de gemachtigde van de minister tot beëindiging van het verblijfsrecht, kan niet als een dergelijke maatregel worden gezien. Deze beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van artikel 42 septies van de Vreemdelingenwet en is gestoeld op de informatie dat verzoeker uit de echt gescheiden was op het ogenblik dat hij zijn vestigingsaanvraag indiende. De bestreden beslissing is dus niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. Het komt voorts de vreemdeling die een vestigingsaanvraag indient toe om zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van de aanvraag en hierin zijn persoonlijke situatie, die van belang kan zijn bij het beoordelen van de aanvraag, toe te lichten. Het aanbrengen van de echtscheidingsakte vormt in kader van een vestigingsaanvraag op grond van een huwelijk uiteraard een cruciaal element en verzoeker kan niet dienstig stellen dat *“aangezien zich blijkbaar geen probleem stelde, kan van verzoeker niet verwacht worden dat hij de verwerende partij moest informeren over zijn huwelijkssituatie”* en kan zich evenmin dienstig verschuilen achter het gegeven dat zijn naar Nederlands recht uitgesproken echtscheidingsvonnis nog niet overgeschreven was in Tunesië.

3.14. Uit het administratief dossier blijkt dat de zaak aan het rollen is gegaan op grond van een anonieme klacht waarbij stukken gevoegd werden ten bewijze van de echtscheiding. Deze klacht werd samen met de in punt 1.4. bedoelde stukken op 28 augustus 2008 overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat de stad Gent op 29 augustus 2008 aan verzoeker een bief verstuurt met de volgende melding: *“(…) U staat ingeschreven in het rijksregister als zijnde gehuwd met mevrouw O.B. Wij hebben vernomen dat uw huwelijk ontbonden werd door echtscheiding uitgesproken door de rechtbank van 's Gravenhage op 14 april 2003. Gelieve zo snel mogelijk een originele echtscheidingsakte voor te leggen zodat wij de burgerlijke staat in uw bevolkingsdossier kunnen aanpassen. Deze echtscheidingsakte is bekomen bij de diensten van de burgerlijke stand van 's Gravenhage. (...)”* Op 14 juli 2009 verklaart een ambtenaar van de stad Gent in een telefonische mededeling aan een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker de voormelde echtscheidingsakte nog steeds niet heeft neergelegd, waarna de bestreden beslissing getroffen wordt. In het administratief dossier bevindt zich geen echtscheidingsakte. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een stuk opgesteld door de stad Gent op 25 augustus 2009 waarin bevestigd wordt dat verzoeker zich op 17 oktober 2008 heeft aangemeld met een op 12 augustus 2008 door de burgerlijke stand van de stad 's Gravenhage opgesteld afschrift van een op 4 juni 2003 opgestelde akte van inschrijving in de registers van de burgerlijke stand van verzoekers echtscheiding, uitgesproken op 14 april 2003. Verzoeker kan derhalve moeilijk gevolgd worden in zijn stelling dat hij *“onmiddellijk”* is overgegaan tot het voorleggen van een echtscheidingsakte nadat het hem gevraagd werd. De Raad ziet verder moeilijk in hoe het neerleggen van een stuk dat bevestigt dat verzoeker uit de echt gescheiden is vóór het indienen van een vestigingsaanvraag op grond van een huwelijk, aantoonde dat verzoeker *“geen manifeste en opzettelijke fraude ten laste kan worden gelegd.”*

Voor het overige verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht en hoorplicht aangetoond. Verzoeker toont niet aan dat in deze substantiële vormvereisten geschonden werden.

Het tweede middel is ongegrond.

3.15. In een derde middel werpt verzoeker een schending op van het evenredigheidsbeginsel:

Verzoeker vertoogt:

“Doordat

De tegenpartij vertrekt vanuit een foutieve premisse (verzoeker heeft als ex-echtgenoot geen recht op verblijf), vervolgens daarop een foutieve gevolgtrekking baseert (verzoeker heeft fraude gepleegd door het voorleggen van een achterhaalde huwelijksakte), om dan -3, 5 jaar na het verlenen van een recht op vestiging -en gebruik makend van haar discretionaire bevoegdheid te beslissen een einde te maken aan het verblijf van verzoeker.

Terwijl

Het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat.

Verdere uitwerking van het middel

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (R.v.St., nr. 126.520, 17 december 2003).

De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor het onderhavige geval neerkomt op de vraag of de gemachtigde van de minister zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft toen hij vaststelde dat verzoeker misleidende informatie had verschaft bij de aanvraag tot vestiging (cfr R.v.St., nr. 149.347, 26 september 2005)

“De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.”

(RVV, arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009 in de zaak RvV X/II)

Dit is in casu het geval.

Gelet op voorgaande analyse (met name fraude is niet van doorslaggevend belang geweest voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging), en op het feit dat verzoeker valabele argumenten aanbrengt om uit te sluiten dat hij bij de aanvraag fraude heeft gepleegd (waartoe hij reeds de kans had moeten krijgen op grond van de hoorplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel), kan in alle redelijkheid niet worden begrepen waarom de minister of zijn gemachtigde ervoor heeft gekozen (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om een einde te maken aan het verblijf van verzoeker.

Het redelijkheidsbeginsel werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Dit dient te leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing.”

3.16. De verwerende partij herhaalt dat het verblijfsrecht van verzoeker gebaseerd is op diens verklaringen dat hij op het moment van zijn vestigingsaanvraag getrouwd was met een Nederlandse onderdane. Verwerende partij vervolgt dat het niet onredelijk is dat geoordeeld werd dat verzoeker frauduleus gehandeld heeft en dat hij zijn verblijfsrecht verworven heeft op grond van misleidende informatie. Verwerende partij preciseert dat, nu vaststaat dat verzoeker op onterechte wijze verblijfsrecht in België heeft verworven, op redelijke basis kon worden geoordeeld dat er een einde moest gesteld worden aan zijn verblijf.

3.17. In zijn repliekmemoirie stelt verzoeker:

“Volgens de verwerende partij staat vast dat verzoeker manifest gelogen heeft, en is het dus niet onredelijk dat geoordeeld werd dat verzoeker frauduleus gehandeld heeft en dat verblijfsrecht werd bekomen op grond van misleidende informatie, zodat de beslissing tot beëindiging van het verblijf ook redelijk is.

Gelet op voorgaande analyse (met name fraude is niet van doorslaggevend belang geweest voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging), en op het feit dat verzoeker valabele argumenten aanbrengt om uit te sluiten dat hij bij de aanvraag fraude heeft gepleegd (waartoe hij reeds de kans had moeten krijgen op grond van de hoorplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel), kan in alle redelijkheid niet worden begrepen waarom de minister of zijn gemachtigde ervoor heeft gekozen (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om een einde te maken aan het verblijf van verzoeker. Het redelijkheidsbeginsel werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit dient te leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing.”

3.18. Gelet op verzoekers betoog ter ondersteuning van zijn derde middel volstaat het in deze te verwijzen naar de bespreking van het eerste en tweede middel.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA   wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,   griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA